

**Chương 191: Thánh Kiếm Tiamata Thánh Tích
Của Towan (4) - Tìm Đến Olivia Lanze**
(Số từ: 3319)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

21:58 PM 17/04/2023

Sự biến mất của Thánh tích của một Ma thần...
Mặc dù mọi thứ hoàn toàn là một mớ hỗn độn đối với các giáo viên, nhưng các sinh viên không biết chuyện gì đang xảy ra.

Dù sao đi nữa, tôi cảm thấy hơi có lỗi khi bắt họ tìm thứ gì đó mà họ không thể tìm thấy...

Tôi nên làm gì?

Nếu tôi nói với người khác rằng tôi có nó, đầu tôi sẽ bay mất, vì vậy tôi không thể làm điều đó.

—Thứ bảy...

Tôi đã không ra ngoài để tập thể dục buổi sáng sớm.

Tôi không thể cứ bình tĩnh tập thể dục khi biết rằng quả bom hạt nhân dưới dạng một thanh kiếm có thể nổ vào mặt tôi. Adriana dường như đang đợi tôi, nhưng tôi không thể tham gia.

Ngay cả khi tôi chỉ ngồi yên trong phòng, tôi cũng không thể ngủ ngon giấc vì tim đập thình thịch.

Nếu ai đó tìm thấy nó thì sao?

Nếu các giáo viên của Temple phát hiện ra tất cả những điều này, liệu tôi có thể ra khỏi Temple bằng cách nào đó không?

Với chiếc nhẫn của Sarkegar, bằng cách nào đó có thể thoát khỏi Temple?

Tôi không thực sự có ý đó.

Tuy nhiên, đó chắc chắn là một mớ hỗn độn lớn khi suy nghĩ của tôi lan man đến những trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

Một sinh viên Royal Class đã mang một món đồ lạ về Temple được cho là bị nguyên rửa.

Tuy nhiên, sau đó người ta phát hiện ra rằng nó được cho là Thánh tích của Ma thần.

Sau đó, nó đột nhiên biến mất, nhưng hóa ra chính sinh viên Royal Class đã mang nó đã mang theo nó.

Khi điều tra sinh viên, hóa ra anh ta là hậu duệ của Ma vương quá cố, Hoàng tử quý còn sống sót.

—Nếu tất cả những điều đó bị bại lộ, rõ ràng là ngay cả 100 triệu điểm thành tích cũng không đủ để giúp tôi thoát khỏi điều đó!

Dù sao đi nữa, tình huống đó có vẻ rất giả tạo và quá trùng hợp.

Thanh kiếm bị nguyên rửa mà tôi tìm thấy ở Darklands bằng cách nào đó hóa ra là Thánh tích của một vị thần, và nó đã bị nhầm lẫn là Thánh

tích của một Ma thần, sau đó nó đột nhiên xuất hiện trong phòng của tôi.

Điều đó chẳng có ý nghĩa gì trừ khi ai đó đã tạo ra một tình huống giả tạo để làm tôi khó chịu!

Chết tiệt.

Tôi cảm thấy như chính thế giới ghét tôi.

Chắc chắn...

Sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu tôi chỉ ném thứ đó đi ở Darklands, nói rằng nó cảm thấy quá đáng ngại hay gì đó.

Ngay cả khi ai đó đã tạo ra tình huống đó, tôi cũng không thể nói bất cứ điều gì chống lại nó bởi vì sau tất cả, tình huống này là kết quả của quyết định của tôi.

Tôi đã có nhiều cơ hội để từ bỏ thanh kiếm bị nguyên rửa đó, nhưng bằng cách nào đó tôi đã cố gắng giành lấy nó cho riêng mình, và đó là cách mà tình huống đó xảy ra.

Dù sao...

Tôi đã không ra ngoài tập thể dục vào sáng sớm và không thể ngủ ngon giấc, nhưng tôi vẫn cố gắng sắp xếp những suy nghĩ của mình về cách đối phó với tình huống bằng cách nằm trên giường.

—Tiamata hư hỏng...

Khi nó đến được Temple, họ đã cố gắng giải thích hoặc hóa giải lời nguyền đặt trên nó. Tuy nhiên, họ dường như không nhận thức được các cơ chế chi tiết đằng sau [sức mạnh thần thánh].

Chẳng phải kết quả sẽ hơi khác một chút nếu họ tiếp cận nó không phải với tư cách là một vật phẩm bị nguyền rủa mà chỉ như một Thánh tích bị hư hỏng cần được khôi phục về hình dạng ban đầu? Đó là những suy nghĩ của tôi về vấn đề này.

Tôi không phải là linh mục hay Pháp sư, vì vậy tôi biết phương pháp của họ là sai, nhưng tôi không thể biết họ sai như thế nào.

Tuy nhiên, trên thực tế, tôi không thể để nó trong tay các linh mục của Temple nữa. Nói với họ rằng thanh kiếm bị nguyền rủa đột nhiên biến mất đã quay trở lại với tay tôi sẽ là hành động tự sát.

Tôi sẽ bị hiểu nhầm là sứ đồ của Ma thần, và dù muốn hay không, mọi thế lực tôn giáo sẽ cố gắng bắt và giết tôi.

Nếu tôi nói điều gì đó như, "Tôi thực sự không phải là tông đồ của Ma thần, các người biết không?" họ sẽ chỉ đi, "Ừ, đúng rồi." và chặt đầu tôi. Thế quái nào lại tin một người có thứ như thế cơ chứ? Bản thân tôi cũng không tin.

Thánh tích bị thất lạc của một Ma thần... Tôi đang có nó...

Một tình huống mà tôi không thể nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào từ Temple...

Chỉ có ba người mà tôi có thể nhờ giúp đỡ trong tình huống đó.

Một người sẽ là Ellen. Cô ấy hoàn toàn tin tưởng tôi và có lẽ sẽ giúp tôi. Tất nhiên, tôi phải chuẩn bị tinh thần để bị ăn đòn. Tuy nhiên, tôi không biết liệu Ellen có thực sự giúp được tôi vào thời điểm đó hay không.

Tiếp theo sẽ là Dettomolian, người đã thực hiện nghi lễ.

Tôi có thể hỏi anh ta xem nghi thức mà anh ta làm trước đây thực sự phải làm là gì và sau đó yêu cầu anh ta tiếp tục phần còn lại của nó để hoàn thành nó.

Tôi không biết mục tiêu của nghi lễ là gì, nhưng tôi chắc chắn hơn rằng nó đã đánh thức sức mạnh của Tiamata bị tha hóa hoặc cuối cùng tạo ra một số thay đổi đối với nó.

Kết quả là Tiamata, thứ đã được giữ ở một nơi khác, đột nhiên quay trở lại với tôi.

Nếu tôi hoàn thành nghi lễ, nó có thể hoàn thành mối liên kết linh hồn của chúng tôi, cho phép tôi điều khiển thanh kiếm. Vì bản thân Tiamata bị hỏng không thực sự có tác động tiêu cực đến môi trường xung quanh, nên tôi chỉ cần ném nó vào

một nơi nào đó khuất khỏi những người khác và để nó ở đó và triệu hồi nó khi tôi cần.

—Còn người thứ ba...

Một trong những lý do lớn nhất khiến tôi không bị tẩy não bởi thanh kiếm bị nguyên rửa đó.

Đặc điểm – [Linh hồn Thần Thánh].

Chủ sở hữu ban đầu của nó, Olivia Lanze.

Olivia Lanze mạnh mẽ đến mức cô ấy thậm chí còn được gọi là Thánh nữ của Quận Eredian, nhưng cuối cùng cô ấy lại từ bỏ đức tin của mình. Mặc dù cô ấy đã vỡ mộng vì đức tin của mình, nhưng cô ấy vẫn nắm giữ [sức mạnh thần thánh] to lớn.

Tôi đã cứu mạng cô ấy. Có một cơ hội khá tốt là cô ấy sẽ giúp tôi.

Nếu cô ấy cho rằng thanh kiếm thực sự là Tiamata, Thánh kiếm, chứ không phải Thánh tích của một Ma thần, thì cô ấy có thể thực hiện một nghi lễ thanh tẩy hoặc phục hồi trên nó.

Và cô ấy cũng có thể chiếm quyền sở hữu thanh kiếm từ tôi.

Bất kể việc có thể chuyển quyền sở hữu thanh kiếm đó cho người khác hay không, tôi sẽ không biết đưa nó cho ai, ngay cả khi tôi có thể.

Rốt cuộc, bất cứ ai chạm vào thanh kiếm đều sẽ bị chiếm hữu tâm trí.

Những người duy nhất chắc chắn miễn nhiễm với lời nguyền đó là Olivia Lanze và tôi, người có đặc điểm “Linh Hồn Thần Thánh”.

Giống như việc tôi trở thành chủ nhân của thanh kiếm sau khi nắm lấy nó, Olivia cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi lời nguyền của thanh kiếm nếu cô ấy cầm nó.

Nếu có thể chuyển quyền sở hữu, người duy nhất tôi có thể chuyển quyền sở hữu sẽ là Olivia Lanze. Tất nhiên, tôi không biết liệu cô ấy có giúp tôi hay không.

—Đó là ngày cuối tuần...

Cuối cùng, tôi buộc phải rời khỏi phòng, vì vậy tôi đã khóa Tiamata bị hỏng trong ngăn kéo. Ngay cả khi một nhân viên đến để dọn dẹp, họ sẽ không mở nó.

Tuy nhiên, tôi cứ cảm thấy khó chịu ngay cả khi đang ăn sáng.

Tôi cảm thấy như mình đã ra ngoài sau khi xem phim con heo trên máy tính và quên đóng tab.

Sẽ không ai vào phòng tôi, nhưng nếu có ai đó vào thì sao? Nếu họ nhìn thấy thì sao?

Đầu tôi đầy những suy nghĩ như vậy.

Sự khác biệt quan trọng giữa hai tình huống đó là nếu tôi bị bắt, tôi sẽ không chỉ bị sỉ nhục mà còn bị mất đầu.

Dù sao, nó cảm thấy như nhau! Tôi cảm thấy khó chịu chết tiệt!

May mắn thay, không ai có thể cảm nhận được tâm trạng bất thường của tôi, điều đó có nghĩa là sự lo lắng của tôi không thể hiện rõ trên khuôn mặt.

—Sau bữa ăn sáng...

Lần đầu tiên tôi cố gắng đến thăm Dettomolian trong ký túc xá của Class B.

Tuy nhiên, anh không có trong phòng của mình.

“Nếu cậu đang tìm Detto, cậu ấy đã không trở lại sau khi ông Mustrang gọi cho cậu ấy ngày hôm qua.”

Khi tôi hỏi Charlotte liệu cô ấy có nhìn thấy Dettomolian sau khi gặp cô ấy ở ký túc xá của Class B không, cô ấy chỉ khẽ lắc đầu khi trả lời tôi.

"Oh, là như vậy?"

“Hmm... Chắc cậu cũng cảm thấy lo lắng nhỉ.”

Charlotte khẽ thở dài như thể cô ấy đã nhận thức được tình hình và vỗ nhẹ vào lưng tôi. Việc phát hiện ra Thánh tích của một Ma thần là một chuyện khá lớn, nên có vẻ như cô ấy nghĩ tôi sẽ thử làm gì đó.

“Không sao đâu, Reinhardt. Các giáo viên sẽ lo liệu mọi thứ. Đừng quá lo lắng và hãy nghỉ ngơi. Đó không phải lỗi của cậu.”

ừm.

Đôi mắt thể hiện sự tin tưởng vô điều kiện của Charlotte dành cho tôi khiến trái tim tôi đau đớn.

Hoàng tộc hẳn đã rơi vào tình trạng hỗn loạn bởi sự xuất hiện của một vật phẩm được cho là Thánh tích của Ma thần, và sự biến mất của nó sẽ gây ra một vụ náo động lớn hơn.

Tôi không biết nhiều về các vấn đề nội bộ của Hoàng tộc, nhưng bầu không khí bên trong nó phải trở nên khá nghiêm trọng.

Chết tiệt.

Món đồ tôi mang theo quá tuyệt vời đến nỗi nó đã làm đảo lộn cả thành phố.

Nó giống như một quả táo thời làm hỏng mọi thứ xung quanh nó.

Tất nhiên, nếu biết đó thực sự là Thánh kiếm Tiamata, họ sẽ có tâm trạng vui mừng, nhưng đó chỉ là khi họ sẵn sàng chấp nhận rằng đó là Tiamata.

'Điều này có thể gây ra phiên bản tranh cãi Yesong của thế giới này.'

Có thực sự là ý chí của Towan đã nguyên rửa Tiamata để nắm giữ sức mạnh đối lập của cô, sức mạnh của sự tha hóa? Đó có thực sự là Tiamata hư hỏng hay không? Nếu Thánh tích của vị thần thuần khiết có thể bị hỏng và được khôi phục lại,

liệu nó có còn là Thánh tích đại diện cho sức mạnh của sự thuần khiết không?

—Họ sẽ đấu tranh về tính xác thực của vấn đề như thế.

Đó không chỉ là một quả bom hạt nhân theo nghĩa vật chất, mà còn theo nghĩa ý thức hệ. Thực tế là Thánh tích không phải là vật phẩm tuyệt đối sẽ gây ra một sự náo động lớn trong thế giới tôn giáo.

Dù sao thì, tôi đang định hỏi Dettomolian xem anh ta đang cố thực hiện nghi thức gì, nhưng có vẻ như anh ta vẫn bị các giáo viên giữ lại.

Tôi hy vọng rằng anh ấy sẽ không trải qua bất kỳ khó khăn nào. Xét cho cùng, cá nhân khả nghi nhất trong vụ việc này không phải là tôi mà là Dettomolian. Sau khi thực hiện nghi lễ, Tiamata đã biến mất.

Nghi thức đó chắc chắn không có vẻ gì là thiêng liêng đối với họ. Đó là một cảnh tượng báng bổ như vậy.

Tuy nhiên, Dettomolian không thực hiện nghi lễ vì anh ta muốn mà vì Temple ra lệnh cho anh ta.

Vì không thể hỏi ý kiến Dettomolian trước nên tôi lập tức đến ký túc xá năm thứ năm và hỏi gặp Olivia Lanze.

“Reinhardt! Lâu rồi không gặp. Rất vui được gặp anh!”

"Ah! Có chuyện gì với em vậy?!"

Ngay khi Olivia Lanze nhìn thấy tôi, cô ấy ngay lập tức trở nên vui mừng và lao về phía tôi, ôm chầm lấy tôi một cách liều lĩnh.

"Em buồn! Anh không nhớ em sao? Hừm? Anh không mất quá nhiều thời gian để đến thăm em? Hừm ư?"

“N-này! Thôi đi”

“Đừng chần chừ nữa!”

Tôi biết mọi thứ sẽ diễn ra như vậy!

* * *

—Olivia Lanze.

Cô ấy từng là tín đồ của vị Thần Thanh Khiết - Towan, và mọi người đều mong đợi cô ấy trở thành chỉ huy của Hiệp sĩ Templar.

Tuy nhiên, sau khi biết được sự thối nát của Hiệp sĩ Templar, cô ấy đã cố gắng từ bỏ đức tin của mình, và ban đầu, lẽ ra cô ấy đã rời khỏi giai đoạn chính của câu chuyện, cuối cùng lại bị hỏng hoặc chết.

Một thời gian trước, Adirana và tôi đã có thể cứu Oliva Lanze khỏi Riviere Lanze, cứu chỉ huy của Hiệp sĩ Templar, bằng nhiều việc khác nhau.

Như vậy, Olivia Lanze mất hết niềm tin vào đức tin của mình. Cô ấy đã hết vớ mớ với các Hiệp sĩ Templar thối nát, cô ấy vô cùng thất vọng về chính vị thần của đức tin.

Mỗi lần gặp tôi, cô ấy lại nói với tôi những câu đại loại như: “Đừng gặp ai khác, Reinhardt, vì sau này anh sẽ lấy em mà.”

Đó là lý do tại sao tôi bị những người khác ghen tị với những cô gái khác, và tôi thậm chí còn bị họ đặt cho danh hiệu “chàng trai chỉ đi chơi với các cô gái”.

Trên thực tế, rốt cuộc thì mọi thứ cũng không khác lắm, nên tôi thực sự không thể nói bất cứ điều gì phản đối.

Dù sao đi nữa, nếu được hỏi tôi thân với Olivia Lanze đến mức nào, tôi sẽ nói là không thân lắm.

Người đó chỉ thể hiện tình cảm đơn phương với tôi thôi. Vấn đề duy nhất là cách cô ấy thể hiện tình cảm của mình hơi quá khích.

“Em cảm thấy rất buồn... em không có nơi nào để đi, vì vậy em bị mắc kẹt ở đây trong suốt kỳ nghỉ, và anh thậm chí không đến thăm em một lần. Em tưởng anh đến đây để kể cho em nghe về những gì đã xảy ra ở Darklands...”

“Tại sao anh lại nói với em về điều đó?”

“Không phải chúng ta phải biết mọi thứ về nhau sao?”

"Em đang nói cái quái gì vậy?!"

Và tôi không thể chịu đựng được bản thân mình vì thậm chí không thể đẩy cô ấy ra, mặc dù tôi không thích điều đó chút nào!

Khi ở bên người đó, tôi cảm thấy như mình đang suy sụp tinh thần trong thời gian thực. Dù sao thì, chúng tôi đã nói về nhiều thứ khác nhau bên ngoài ký túc xá của Royal Class. Tôi thậm chí không thể nhìn vào mắt cô ấy khi cô ấy bám lấy cánh tay tôi và mỉm cười.

“Em có nghe một chút. Anh đã giải quyết một số sự cố lớn, được khen thưởng và thăng hạng rất nhiều với tư cách là một mạo hiểm giả.”

“Em đã nghe ở đâu đó từ đâu?”

“Chà, thực ra có ít người không biết về hai người hơn đây, biết không? Anh và cô gái tên Ellen đã đến Darklands, mặc dù không ai biết chi tiết, nhưng có tin đồn rằng anh đã trở lại sau khi giải quyết một vụ án lớn, phải không?”

Việc hai sinh viên năm nhất đến Darklands đã là điều kỳ lạ rồi, và rõ ràng là chúng tôi đã quay lại sau khi giải quyết một số sự cố lớn ở đó. Có vẻ như câu chuyện đó đã được lan truyền.

“Vì vậy, em đã mong đợi anh nói với em một số điều...”

Olivia Lanze bĩu môi và tỏ ra thất vọng. 'Không, nếu em tò mò như vậy, em có thể tự mình đến và hỏi anh.' Tại sao cô ấy lại đợi tôi đến thăm cô ấy?

“Olivia.”

“Hửm, chuyện gì?”

Cô giả vờ khó chịu, nhưng rõ ràng là không. Cô ấy cố tình làm vậy.

“Anh muốn em gặp anh vì anh muốn tham khảo ý kiến của em về một vấn đề nhất định.”

“Một vấn đề nào đó...?”

"Đúng. Trước đó, anh muốn hỏi em một điều...”

Tôi nhìn thẳng vào Olivia Lanze khi đặt câu hỏi.

“Điều anh sắp nói... em có thể giữ bí mật không, bất kể chuyện gì có thể xảy ra?”

“Tất nhiên rồi~?”

Olivia Lanze, như thể đó là điều hiển nhiên nhất trên đời, nghiêng đầu và cười bẽn lễn.

“Anh không đùa đâu.”

Tuy nhiên, sau khi cô ấy trở về an toàn sau khi bị giam cầm, tôi có thể tin tưởng cô ấy bất kể cô ấy nói gì vì thái độ của cô ấy đối với hầu hết mọi thứ dường như nhẹ như lông hồng.

Tôi không biết liệu cô ấy đang đùa giỡn hay chân thành trong lời nói của mình. Cô ấy luôn có cái

nhìn tinh nghịch và tán tỉnh trong mắt cô ấy, bất kể cô ấy nói gì.

Vẻ mặt của Olivia Lanze trở nên căng thẳng khi tôi nói rằng tôi không nói đùa.

"Anh cần giúp đỡ."

Nụ cười hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt Olivia Lanze, khi nhận ra rằng tôi thực sự nghiêm túc.

Cô ấy nhẹ nhàng buông cánh tay đang bám vào và nhìn tôi với vẻ mặt kiên quyết.

"...Đúng. Anh cần em giúp."

"Em không biết liệu anh có tin em hay không, nhưng..."

Olivia khẽ mỉm cười, không giống như nụ cười toe toét mà cô ấy đã có cho đến lúc đó.

"Em đứng về phía anh."

Nó phần nào giống với nụ cười hơi buồn trên khuôn mặt cô ấy khi cô ấy được gọi là Thánh nữ của Quận Eredian.

"Hãy tin em."

Có cảm giác như cô ấy đang nói với tôi rằng cô ấy sẽ sẵn sàng cho bất cứ điều gì tôi nói với cô ấy.

"Bởi vì em cũng tin tưởng anh."

Olivia nói những lời đó rất bình tĩnh.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading